

C. F. W. WALTHER

**KRISTUS HERÄTETTY KUOLLEISTA
MAAILMA PÄÄSTETTY SYNNEISTÄ**

HÄMEENLINNA
LUTHERILAINEN KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ

**KRISTUS HERÄTETTY KUOLLEISTA —
MAAILMA PÄÄSTETTY SYNNEISTÄ**

PÄÄSIÄISSAARNA

KIRJOITTI
TRI C. F. W. WALTHER
SUOMENSI
A. E. K.

HÄMEENLINNA
LUTHERILAINEN
KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ

ARVI A. KARISTO OSAKEYHTIÖN
KIRJAPAINO 1924

J.N.

Herra Jeesus, syntiemme taakan painamana Sinä vajosit kuoleman asuntoihin, mutta katso, kolmen päivän kuluttua Sinä, vapaana kaikesta syntivelasta, seppelöitynä ylistyksellä ja kunnialla, taas nousit kuolleista. Oi autuaallisia, ihania tekoja! Meidän puolestammehan Sinä taistelit; mehän siis myös olemme Sinussa voittaneet. Meidän siteillämmehän Sinut si-dottiin; mepä siis nyt Sinussa vapaat olemme. Meidänhän hä-peämme Sinä kannoit; me myös olemme Sinussa kirkastetut.

Oi, auta siis, että kunniallisen ja armorikkaan ylösnousemisesi juhla, jota näinä päivinä vietämme, meille kaikille olisi todellinen pääsiäisjuhla, ylösnousemisen juhla, elämän, vapauden, armon, anteeksiantamuksen, vanhurskauden ja ilon juhla, ja ettei kukaan meistä tänään lähtisi tästä kunniasi huoneesta, tuntematta, uskomatta sitä ja riemuitsematta siitä, että hänkin jo aikoja sitten Sinun kauttasi on todella sovitettu Jumalansa kanssa, ja että hänellekin jo Sinussa kaikki synnit ovat anteeksiannetut.

Oi, älä anna asian siihen jäädä, että me näinä päivinä ihmetellen hetkiseksi ihastumme siitä äärettömästä armosta, joka on Sinun kunniallisessa ylösnousemisessäsi, vaan auta, että me kaikki omistaisimme Sinun ylösnousemisesi hedelmät lujassa, vakaassa ja horjumattomassa uskossa, ja niin myös rohkeasti Sinun voitollasi vastustaisimme syntiä, lakia, maailmaa, kuolemaa, perkelettä ja helvettiä sekä omaa sydäntämme ja omaa-tuntoamme, kunnes meidän ei enää tarvitse uskoa Sinun ja meidän omaa voittoamme, vaan saamme sen silmillämme näh-dä ja sitä täydellisesti nauttia taivaallisen Isäsi iankaikkisessa valtakunnassa. Amen.

Aine: Mark. 16:1-8.

”Ja kun sapatti oli ohi, ostivat Maria Magdaleena ja Maria, Jaakobin äiti, ja Salome hyvänhajuisia yrttejä mennäkseen voitelemaan häntä. Ja viikon ensimmäisenä päivänä he tulivat haudalle ani varhain, auringon noustessa. Ja he sanoivat toisilleen: ”Kuka meille vierittää kiven hautakammion ovelta?” Ja katsahtaessaan ylös he näkivät kiven poisvieritetyksi; se oli näet hyvin suuri. Ja mentyään hautakammion sisään he näkivät nuorukaisen istuvan oikealla puolella, puettuna pitkään, valkoiseen vaatteeseen; ja he peljästyivät kovin. Mutta hän sanoi heille: ”Älkää olko peloissanne; te etsitte Jeesta Nasaretilaista, joka oli ristiinnaulittu. Hän on noussut ylös; ei hän ole täällä. Katso, tässä on paikka, johon he hänet panivat. Mutta menkää ja sanokaa opetuslapsille ja Pietarille: 'Hän menee teidän edellänne Galileaan; siellä saatte hänet nähdä, niinkuin hän sanoi teille'.” Niin he tulivat ulos ja pakenivat haudalta, sillä heidät oli vallannut vavistus ja hämmästys, eivätkä sanoneet kenellekään mitään, sillä he pelkäsivät.”

Kristuksessa, ylösnousseessa, sydämellisesti rakastetut juhlavieraat!

Se päivä, jona Kristus kerran nousi ylös, on suurin ilonpäivä kaikkien niiden päivien joukossa, jotka maailmassa ovat koittaneet sen perustamisesta saakka. Jobin kirjassa Jumala sanoo, että hänen laskiessaan maan perustusta häntä keskenään kiittivät kaikki aamutähdet ja riemuitsivat kaikki Jumalan lapset — jolla epäilemättä tarkoitetaan kaikkien vastaluotujen enkelien piiriä. Mutta minkälaisetkohan riemu laulut kajasivatkaan läpi kaikkien taivaitten, kun hän, jota kaikki enkelit kumartavat, pimeyden ruhtinaan ja koko hänen joukkonsa

voittajana oli noussut kuolleista, ja näin oli laskettu uuden, iankaikkisen luomakunnan perustus!

Tosin oli Jeesuksen Kristuksen *syntymän* päivä suuren ilon päivä koko maailmalle, niinkuin Herran enkeli, jonka oli tehtävänä Jeesuksen Kristuksen syntymisen ilmoittaminen, huudahti häntä kauhistuville paimenille: ”Älkää peljätkö; sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle!” Mutta Jeesuksen Kristuksen *ylösnousemisen* päivä on sanomatomasti suuremman ilon päivä. Olihan Jeesus Kristus syntymänsä päivänä vielä suuressa alhaisuudessa tallin seimessä kaikkien orjien orjana; mutta pääsiäispäivänä riisui hän orjanmuotonsa, riisui sen ikiajoiksi, ilmaisten nyt itsensä kaikkien Herrojen Herraksi ja kaikkien kuninkaiden kuninkaaksi. Hänen syntymänsä päivänä oli tuo pitkä ja jyrkkä kärsimystie Betlehemistä aina Golgatan ristille asti vielä hänen edessään; mutta pääsiäispäivänä hän nyt lopullisesti oli saavuttanut tällä tiellä päämäärän, jumalallisen kirkkauden. Syntymänsä päivänä Kristus vasta *alkoi* suuren raskaan työn koko langenneen ihmissuvun lunastamiseksi; mutta pääsiäispäivänä oli tämä ihana työ nyt ihanasti *täytetty*. Jos tuona pyhänä yönä maailmalle koittava armon aurinko olikin synkkiin pilviin verhottuna, niin loisti sitävastoin pääsiäisaurinko pilvien estämättä täydeltä terältä. Jos ensimmäinen jouluilo vielä olikin surunsekainen monien, Kristuksen syntymän yhteydessä esiintyneiden asianhaarojen tähden, ja siis vielä hillitty ilo, ei sitävastoin pääsiäisilolle mikään voinut rajoja panna; se oli iankaikkisen elämän häiriintymättömän ilon esikuva ja sen esimakua. Jos ilo muista Kristuksen töistä on kuin virta, joka huuhtelee ja kastaa tämän maailman kuivaa erämaata, on sitävastoin ilo hänen kunniallisesta ylösnousemisestaan kuin meri, joka peittää koko maailman ja nielee kaiken sen tuskan, meri, jonka yli kaareilee sen rauhan kaari minkä Jumala on tehnyt ihmisten kanssa, ja jonka rannalla aukenee iankaikkisen ilon ja autuuden satama.

Ken saattaa viettää pääsiäistä tulematta iloa täyteen, ei sentähden ansaitse ihmisen saatikka sitten kristityn nimeä. Pääsiäispäivänä ei ole mitään tapausta joka ei herättäisi iloon, ei mitään syytä jonka tähden ei saisi iloita, ei ainoatakaan ihmistä joka sentähden ei voisi ja jonka ei tulisi iloita.

Sillä mikä on Kristuksen kuolleistaherättämisen merkitys? — Sallikaa minun tällä hetkellä se teille esittää, kun tämänpäiväisessä pääsiäisjulistuksessani käsittelen aihetta:

KRISTUKSEN KUNNIALLINEN KUOLLEISTAHERÄTTÄMINEN,
KOKO SYNTISEN SUVUN TOSIASIALLINEN PÄÄSTÖ SYNNEISTÄ.

Ja tässä osoitan teille

ensiksi, että se todellakin on päästö synneistä, ja toiseksi, että jokaisen ihmisen, joka tahtoo tulla autuaaksi, tulee uskossa ottaa vastaan tämä yleinen synneistäpäästö ikään kuin se olisi hänellekin lausuttu.

I

Kristuksen kuolleistaherättämisen laita on, rakkaani, peräti toinen kuin noiden muiden henkilöiden kuolleistaherättämisien, joista pyhä Raamattu meille kertoo. Kristuksen kuolleistaherättäminen ei ainoastaan aikaan ja luontoonsa katsoen seurannut hänen kärsimistään ja kuolemaansa, vaan se oli myöskin niin likeisessä yhteydessä sen *tarkoituksen* kanssa, että vain se, joka tämän yhteyden tuntee, voi tuntea Jeesuksen Kristuksen kuolleistaherättämisen todellisen, suuren ja autuaallisen merkityksen, voiman ja hedelmän.

Mikä oli nyt ensinnäkin Jeesuksen Kristuksen kärsimisen ja kuoleman ihmeellinen merkitys? Se oli kahdenlainen: ensiksikin se, että Kristus kärsi ja kuoli synnin tähden, mutta ei oman syntinsä, vaan kaikkien ihmisten syntien tähden; ja toi-

seksi se, että ihmiset tosin olivat hänen kärsimisensä ja kuolemansa onnettomina aiheuttajina, mutta että Kristus Isän Jumalan itsensä ennakolta suunnitteleman neuvon ja aivoituksen mukaisesti annettiin väriin käsiin.

Jumalan Poika oli nimittäin tullut ihmiseksi lunastaakseen koko ihmissuvun, ja oli sentähden antanut lukea omikseen kaikkien ihmisten kaikki synnit ikäänkuin ne olisivat olleet hänen omiaan. Hänen kärsimisensä ja kuolemansa ei siis ollut mitään muuta kuin se verinen työ, jonka Isä Jumala oli hänen suoritettavakseen määrännyt, työ, jolla hän suoritti maksun kaikkien ihmisten syntivelasta. Hänen kärsimisensä ja kuolemansa oli se hirvittävä rangaistus minkä Isä Jumala ihmisten syntien tähden, jotka Kristus oli ottanut kantaakseen, häneltä vaati, ja jonka Kristus ihmisten sijasta niistä suoritti. Hänen sielunsa tuska Getsemanen kuolonkamppaukseen saakka, hänen häpeällinen vangitsemisensä ja sitomisensa, hänen ruoskitsemisensä, pilkkaamisensa ja sylkemisensä, hänen kruunaamisensa orjantappuralla, hänen ristiinnaulitsemisensä ja verenvuodatuksensa — kaikki tämä oli juuri sitä rangaistusta jonka Isä Jumala koko maailman Kristuksen omiksi luettujen syntien tähden oli tuominnut hänen omikseen ja jotka Kristus nyt kantoi. Sentähden oli myöskin Kaifaan ja Pilatuksen kautta tapahtunut Kristuksen kuolemaantuomitseminen samalla hänen tuomitsemisensä sen kuoleman omaksi, jonka itse Isä Jumala jo paratiisissa oli määrännyt synnin palkaksi, ja hänen senjälkeen todella seurannut kuolemansa ei ollut mitään muuta kuin sen jumalallisen tuomion täytäntöönpano, jolla hän oli tuomittu tähän viimeiseen ja korkeimpaan rangaistukseen, nimittäin heitettäväksi velkavankeuteen niiden miljoonien velallisten puolesta, joiden takaajaksi ja edustajaksi hän Isän Jumalan edessä oli tarjoutunut.

Mutta jos nyt tämä, minun rakkaani, oli Jeesuksen Kristuksen kärsimisen ja kuoleman ihmeellinen merkitys, mikä on siis tämän mukaisesti hänen kuolleistaherättämisensä merkitys?

Oikein tämän oivaltaaksemme tulee meidän ajatella, ettei ainoastaan Kristus ole itseään herättänyt, vaan että pyhän Raamatun nimenomaisen todistuksen mukaan myöskin samalla Isä Jumala on herättänyt hänet kuolleista. Jo profeetta Jesaja oli ennustanut, että hän ei itse pakene pois vaan että hän ”otetaan pois” ”ahdistuksesta ja tuomiosta”; ja Pietari todistaa ensimmäisellä helluntaijuhalla muun muassa: ”Jeesuksen, joka on luovutettu *Jumalan* ennenmäärätyn päätöksen ja edeltätietämyksen mukaisesti, hänet *Jumala* herätti, päästäten kuoleman kivuista”.

Mutta kun nyt näin Isä Jumala, siis juuri sama tuomari, joka oli *tuominnut* Kristuksen kuolemaan, myös jälleen on hänet *herättänyt* kuolleista, mitä tämä näin ollen merkitsee? — Mitä merkitsee se, että jossakussa velkajutussa tuomari jälleen päästää vangitun kansalaisen vapauteen? Sitä se merkitsee, että velkavaatimus on tyydytetty. Kristuksen kuolleistaherättäminen ei niinmuodoin ollut muuta kuin tosiasiallinen todistus, jonka Isä Jumala näin antoi hänelle taivaan ja maan, enkelien ja ihmisten edessä, todistus siitä, että hän nyt täydelleen oli täyttänyt kaikki iankaikkisen vanhurskauden vaatimukset, että Kristus oli nyt viimeiseen ropoon saakka maksanut sen velan, jonka hän oli sitoutunut suorittamaan, ja että Kristus nyt viimeistä lyöntiä myöten oli kärsinyt sen rangaistuksen jonka Jumala oli määrännyt ihmisten synneistä; ja että siis Kristus nyt oli vapaa ja iäksi vapaaksijulistettu kaikesta omakseen ottamastaan velasta ja rangaistuksesta, sanalla sanoen että hän oli *päästetty synnistä*.

Mutta koska nyt Kristus oli kärsinyt, kuollut ja maksun suorittanut kaikkien ihmisten sijassa ja hyväksi, kuka siis oikeastaan Kristuksen persoonassa ja hänen kauttaan synnistä päästettiin silloin, kun hänet iankaikkinen tuomari näin vapauteen päästi? Siinä päästettiin — oi ihmeellistä, pohjattoman lohdullista totuutta! — *kaikki ihmiset*. Samoinkuin koko Israel sai voiton, kun Daavid voitokkaana oli suoriutunut taistelusta, jo-

hon hän oli käynyt koko Israelin puolesta, samoin voitti koko ihmiskunta, kun Kristus oli saanut voittokunnian taistellessaan koko ihmiskunnan puolesta syntiä, kuolemaa ja helvettiä vastaan. Samoin kuin velallinen tulee velastaan täysin vapaaksi kuitin kautta, jonka saa haltuunsa se joka velan suorittaa toisen puolesta, niin tuli koko ihmissukukin täysin vapaaksi syntivelastaan sen kuitin kautta, jonka Jumala antoi Kristukselle, herrätessänsä hänet kuolleista. Me emme erehdy kun teemme tämän johtopäätöksen; sen saatamme nähdä siitä, että itse Jumalan sana tekee tämän johtopäätöksen. Sillä näin kirjoittaa Paavali ensiksikin toisen Korinttolaiskirjeensä 5. luvussa: ”Me olemme tulleet tähän päätökseen: yksi on kuollut kaikkien *edestä*, siis myös *kaikki* ovat kuolleet” ja sitten Roomalaiskirjeensä 5. luvussa sama apostoli sanoo; ”Niinkuin siis yhden synnin kautta on kadotus tullut kaikkien ihmisten päälle, niin on myös yhden vanhurskauden kautta elämän vanhurskaus tullut kaikkien ihmisten päälle”. Huomatkaapa tästä: samoin kuin Kristuksen tuomitseminen on ollut kaikkien ihmisten tuomitseminen, Kristuksen kuolema ja vankilaansulkeminen on ollut kaikkien ihmisten kuolema ja vankilaansulkeminen, Kristuksen toimittama maksaminen on ollut kaikkien ihmisten maksaminen, samoin on nyt Kristuksen elämä kaikkien ihmisten elämä, Kristuksen vapaaksijulistaminen kaikkien ihmisten vapaaksijulistaminen, Kristuksen vanhurskauttaminen kaikkien ihmisten vanhurskauttaminen, *Kristuksen synnistäpäästäminen kaikkien ihmisten synnistäpäästäminen*.

Tämä oppi sisältää nyt tosin niin suuren, niin runsaan, niin yleisen ja niin ihmeellisen lohdutuksen, että se ei mitenkään näytä, olevan totta. Ehkäpä moni *meidänkin joukossamme* ajattelee: Kuinka? Olisiko Jumala todellakin jo Kristuksessa päästänyt synneistä kaikki ihmiset, siis myöskin kaikki jumalattomat, kaikki paheiden orjat, kaikki epäuskoiset, kaikki pilkkaajat, kaikki rienaajat? Kuka tuota ottaa uskoakseen! — Ja asia on kuitenkin niin, rakkaani. Yhtä varmasti kuin Jumala

niin on rakastanut maailmaa — mieltikää tarkasti — jumalantonta maailmaa, että hän sille ei vain *tahdo* antaa, vaan jo on antanut ainosyntyisen Poikansa; yhtä varmasti kuin Kristus oli Jumalan Karitsa joka ei *tahdo* kantaa, ei, vaan jo *on* kantanut, ei ainoastaan yhden maailman osan vaan koko maailman synnin; yhtä varmasti kuin Kristus ei vain *tahdo tulla* vain tämän tahi tuon ihmisen Sovittajaksi, Vapahtajaksi ja Lunastajaksi, vaan *jo on* heidän, eikä vain heidän, vaan eroituksetta kaikkien ihmisten Sovittaja, Vapahtaja ja Lunastaja, kuten Paavali kirjoittaa: ”Jumala oli Kristuksessa ja sovitti *maailman* kanssaan”, — yhtä varmaa on myöskin, että Isä Jumala herättäessään Jeesuksen Kristuksen kuolleista jo päästi kaikki ihmiset kaikista heidän synneistään.

Eikä tämä myöskään vain ole yksi niiden monenlaisten lohdullisten oppien joukossa tahi rinnalla joita Raamatussa on, vaan päinvastoin on se ainoa ja varsinainen *lohdutuksen perustus* joka missä tahansa Raamatun lohduttavassa opissa tavaataan. Ottakaa tämä lohdutus pois Raamatusta, ja kaikki muutkin opit jäävät tyhjäksi kuoreksi jossa ei ole lohdutusta. Ken ei tiedä, että Kristuksen kuolleistaherättäminen jo oli kaikkien ihmisten päästö heidän synneistään, ei myöskään tiedä, minkätähden Kristus saattoi jättää maailman antamalla seuraavan tehtävän: ”Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa *evankeliumia* kaikille luoduille; joka *usko* ja kastetaan, tulee autuaaksi”; hän ei nimittäin tiedä mitä evankeliumi on eikä myöskään mitä yksityisen ihmisen synneistäpäästäminen on. Sillä yksinomaan Kristuksen kuolleistaherättäminen se vasta evankeliumin evankeliumiksi tekee, se on, todelliseksi ilosanomaksi, nimittäin siksi opiksi joka ei sano ihmiselle mitä töitä hänen on tekeminen, jotta hänen syntinsä anteeksiannettaisiin vaan joka hänelle sanoo, että ne ovat jo hänelle Kristuksen persoonassa anteeksiannetut. Kristuksen kuolleistaherättäminen se myöskin yksinomaan pyhän kasteen ja pyhän ehtoollisen armovälikappaleet tekee todellisiksi armovälikappaleiksi, nimit-

täin niiksi taivaallisiksi astioiksi joihin on sisällytettynä se synninpäästö, jonka Jumala Kristuksessa on julistanut, ja joilla se ihmisille tarjotaan, annetaan ja lahjoitetaan. Kristuksen kuolleistaherättäminen se vielä lopuksi tekee sen synninpäästön, jonka toinen ihminen toiselle antaa, todelliseksi synninpäästökksi, nimittäin sen synninpäästön voimalliseksi toistamiseksi jonka Jumala jo 1800 vuotta sitten *) koko syntiselle suvulle julisti.

Kristuksen kuolleistaherättämiseen kätkeyty runsas lohutus on niinmuodoin suurempi kuin että sen saattaisi lausua kurja kieli, suurempi kuin että sen voisi kokonaan käsittää ihmissydän. Sittenkun Kristus on herätetty kuolleista, ei ainoakaan ihminen saa ajatella: Mitähän Jumala tekee, kun minä synteineni lähestyn häntä? Antaneekohan hän ne minulle anteeksi? Ei, näin et saa, ken lienetkään, epäillen sanoa; sillä Jumala *on* ne sinulle jo anteeksi antanut, anteeksi antanut jo 1800 vuotta sitten, kun hän Kristuksessa, hänet herättämällä heti synneistään päästi kaikki ne joiden edestä Kristus oli käynyt katkeraan kuolemaan; yksi asia, joka sinun puolellasi on tapahtuva jotta olisit myös tämän lahjan omistamisessa, tähän vielä tarvitaan, ja tämä yksi asia on *usko*.

Ja tämä viekin minut sitten tämänpäiväisen pääsiäisjulistukseni jälkimmäiseen osaan jossa minun nyt vielä toiseksi on teille osoitettava, *että näin ollen jokaisen ihmisen joka tahtoo autuaaksi tulla, on nyt uskossa otettava vastaan tuo 1800 vuotta sitten tosiasiallisesti julistettu yleinen synneistäpäästö ikäänkuin se olisi hänellekin lausuttu.*

II

Moni ajattelee: jos se oppi, että Jumala Jeesuksen Kristuksen kuolleistaherättämisen kautta jo on synneistään päästänyt koko maailman, olisi tosi, niin seuraisi siitä, että koko maailma jo olisi syntiensä anteeksiantamuksen omistuksessa, ja että siis

*) Tämä saarna on pidetty v. 1873. Suomentajan huomautus.

myöskin koko maailman täytyy tulla *autuaaksi*, sillä missä syntien anteeksiantamus on, siellähän on myös elämä ja autuus.

Mutta yhtä tosi kuin tämä viimeksimainittu asia on, yhtä väärä on tuo tehty päätelmä. jokaiseen vaikutukselliseen lahjoittamiseen kuuluu kaksi henkilöä, toinen joka lahjan *antaa*, ja toinen joka lahjan *ottaa vastaan*. Mitä auttaa jotakuta köyhää jolle rikas jotakin lahjoittaa, jos hän häpeän tähden tahi väärässä nöyryydessä kieltäytyy vastaanottamasta tuota lahjaa? Mitä auttaa yksityistä kapinallista, ellei hän — ylpeydessään tahi uhmailleen — omaan kohtaansa ota vastaan armahdusta, vaikka koko kapinallinen kaupunki on armahdettu? Mitä auttaa vangittua rikollista, jos hän, kun hänelle julistetaan vapaus, ehkäpä ilman aihetta peläten, että hän sitten pannaan vielä kovempiin kahleisiin, ei tahdokaan jättää vankilaa, vaikka sen ovet hänelle avattiin? Mitä auttaa loukkaajaa, vaikka se jota hän loukkasi, on leppynyt, mutta hän, yhä vihankaunaa kantaen, lykkää luotaan sovinnon käden? Mitä auttaa maailmaa se, että Kristus täydellä todella on sen Vapahtaja, kun se ei tahdo tietää mistään Vapahtajasta? Mitä auttaa maailmaa, että Kristus todellakin on sen lunastanut ja Jumalan kanssa sovittanut, kun se itsehurskaassa sokeudessaan tahtoo itse itsensä lunastaa ja sovittaa?

Sama on asia siihen yleiseen synninpäästöön nähden jonka Jumala jo on julistanut koko maailmalle Kristuksen, sen taikusmiehen ja sijaisen kuolleista herättämisen kautta. Mitä auttoi naisia, joista evankeliumimme kertoo, se, että Kristus jo oli kuolleista noussut ja kivi oli vieritetty pois haudan suulta, niin kauan kun eivät uskoneet? He kuitenkin jättivät tyhjän haudan, tuon suurimman ilon paikan, vavisten ja hämmästyneinä. Mitä auttoi opetuslapsia se, että Herra jo oli elävänä ilmestynyt naisille, niin kauan kun he pitivät näiden kertomusta satuna? Mitä auttoi Tuomasta se, että kaikki muut kymmenen opetuslasta hänelle huudahtivat: "Me olemme nähneet Herran!", kun hän ei tahtonut uskoa ennen kuin saisi nähdä hänet omin silmin ja kä-

sillään häntä koetella? Niin, mitä auttoi Emmauksen opetuslapsia se, että Ylösnoussut jo vaelsi heidän vierellään ja heidän kanssaan, kun he vielä luulivat hänen olevan haudassa? — Katsookaahan, ei auta myöskään kurjaa maailmaa rahtuistakaan se, että Jumala jo todellakin on päästänyt sen synneistään, niin kauan kun se pysyy epäuskossaan. Ei tässäkään auta mitään, että armorikas *antaja* on saapuvilla suurine lahjoinensa, ellei myös ilmesty uskovaista *vastaanottajaa*. Tosin on Jumala jo lahjoittanut jokaiselle ihmiselle synnit anteeksi, mutta kenellekään ei hän tahdo tätä suurta hyvää pakolla tyrkyttää.

Oi, rakkaani, älkää siis te jättäkö asiaa siihen, että vain ihaillette suurta pääsiäislahjaa ja ohimennen siitä iloitsette. Ei todellakaan teitä lainkaan hyödytä se, että te vain ylimalkaisesti usotte, että isä Jumala jo Kristuksessa, Ylösnoussussa, on koko maailman synneistä päästänyt, ellette anna viedä itseänne *siihen* uskoon, että myöskin *teidät* siinä mukana jo 1800 vuotta sitten synneistä päästettiin. Jokaisen on sydämestään oppiminen sanomaan: *Minäkin* olen päästetty, *minunkin* syntini ovat anteeksiannetut, *minutkin* Jumala on julistanut vapaaksi kaikista veloistani! Noista pienistä sanoista ”minä” ja ”minun” ja ”minut” tässä on kysymys. Perkelekin sen tietää ja uskoo, että Kristus on lunastanut maailman, mutta hän ei voi eikä tahdo uskoa että hän itse on lunastettu, sentähden ei hänellä mitään lunastusta ole. Samoin on sinunkin uskosi turha, vaikka et tahdoisikaan kieltää, että Ylösnoussut tosin on haudastaan tuonut anteeksiantamuksen uskottomille opetuslapsilleen, jopa kieltäjälle Pietarillekin, niin, koko maailmalle, ellet uskossa siihen lisää: — ja, Jumalan kiitos, minullekin!

Ja, rakkaani, vielä enemmän. Ei ainoastaan jokaisen yksityisen ihmisen, jos mieli autuaaksi tulla, ole uskon kautta omistaminen tämä yleinen synninpäästö jonka Jumala jo kaikille ihmisille on julistanut, vaan tämä ei myös voi tapahtua minäkään muun kautta kuin uskon *yksinään*. Lukekaa koko pääsiäiskertomus, ja te saatte havaita, että Kristus, Ylösnoussut, ei

ole sanallakaan rangaissut mitään opetuslastensa syntejä, vaikka ne olivat suuret ja raskaat, ei liioin Pietarin kieltämistä eikä muiden opetuslasten kurjaa pakenemista; yhtä hän kaikissa rankaisi — heidän *epäuskooan*; että näet naiset eivät uskoneet enkeleitä, että apostolit eivät uskoneet naisia, että Tuomas ei uskonut apostoleita, ja että Emmauksen opetuslapset eivät uskoneet profeettoja. Tällainen mieli on Kristuksella vielä tänäpäivänä.

Jos sinä, oi ihminen, tähän asti Pietarin tavoin tahi vielä pahemmin kuin Pietari oletkin kieltänyt Kristuksen, ehkä koko elämäsi ajan jumalattomuudessa, kukaties aivan julkisena pilkkapuheisena uskonnonhöpäisijänä, niin älä autuaaksi tullaksesi ryhdy itseäsi paremmaksi tekemään ja sitten uskomaan; ei, käänny pois epäuskon tieltä, kadu kieltämistäsi ja usko sinuakin koskeva synninpäästö Jumalan sydämessä — ja sinä olet autettu, niin totta kuin Jumala on Kristuksen kuolleista herättänyt. Näin tehdessäsi seuraa paremmaksi tulemisesi itsestään. Tahi rakas kuulija, ellet ole tosin noin törkeästi rikkonut, mutta kuitenkin tähän asti, kun oli kyseessä Kristukseen pitäytyminen ja häntä sanoin ja töin tunnustaminen, olet pelkurimaisesti pakoon lähtenyt, vetänyt yhtä köyttä maailman kanssa — vaikka tosin, et ulkonaisesti, mutta kuitenkin sisällisesti — ja turhamaisen sydämesi kiinnittänyt tämän maailman turhamaisiin asioihin, oi, älä ajattele että sinun nyt ensin on jotakin tehtävä, vaikuttaaksesi Jumalan sydämeen, niin että hän antaisi uskottomuutesi anteeksi, vaan kadu uskottomuuttasi ja *usko, usko*, että se synninpäästö jonka Jumala jo lähes kaksituhatta vuotta sitten lausui koko maailmalle ja myöskin sinulle, vielä tänäänkin on voimassa, vielä tänäänkin on voimallinen (sillä Jumala on uskollinen, eikä kadu lahjojaan ja kutsumustaan), eikä Jumala sinuun nähden tule valhettelijaksi, — ja synneistäsi vapaana sinä lähdet tästä Jumalan huoneesta.

Mutta vielä, rakkaani, yksi asia! Tosin on Jumalan lausuma synninpäästö kaikkina aikoina voimassa ja voimallisena, ja

pysyy voimassa ja voimallisena, viimeiseen päivään saakka; mutta kaikki synninpäästö on olemassa, ei tulevaa, vaan tätä elämää varten, ei iankaikkisuutta, vaan aikaa varten, ei taivasta, vaan maata varten; kuten Kristus nimenomaan sanoo: — ”Kaikki mitä te päästätte maan päällä, on oleva päästetty taivaassa.” Oi, älköön siis yksikään ajatelko: Koska Jumala on minut jo koko maailman kanssa Kristuksessa synneistä päästänyt, niin onhan minulla aina avoinna tämä turvapaikka, eipä siis ole kiirettä uskomaan, voinhan minä milloin hyvänsä uskoa ja siten tulla autuaaksi. Oi, älkää autuutenne tähden mitenkään näin ajatelko! Varmaahan on että teidän tulee kuolla, mutta tietämätöntä on, missä, miten ja milloin kuulette; ja jos kuulette uskottomuuden tilassa, olette ajattelemattomuudessanne iäksi menettäneet synneistäpäästöenne, olette repineet rikki täällä teille turhaan esitetyn velkanne kuittauksen, pyyhkineet siitä nimenne pois ja kirjoittaneet sen uudelleen Jumalan velkaluetteloon; sillä silloin on armon aika kulunut loppuun ja anteeksiantamuksen aika päättynyt. Mutta toisessa elämässä on ainoastaan niillä ihmisillä armollinen tuomari, joille taivaanvaltakunnan avaimet jo täällä maan päällä ovat taivaan avanneet. *Siis tänään, tänään, kun kuulette Jumalan äänen, älkää paa-*
duttako sydämiänne! Tänään vaipukaa Tuomaan kanssa Vapahtajanne eteen ja sanokaa: ”Minun Herrani ja minun Jumalani!” Tänään omistakaa uskossa Jumalan Kristuksessa teillekin julistama päästö synneistä! Tänään tarttukaa siihen sovinnon käteen, jonka taivaallinen Isä teillekin taas on ojentanut!

Niinpä olen siis, rakkaani, pääsiäissanomani täysin julistanut enkä teiltä pidättänyt mitään kaikesta siitä lohdutuksesta, joka on kätkeytyä Kristuksen ylösnousemiseen. Minä olen teille osoittanut, kuinka koko maailma Kristuksen kuolleistaherättämisen jälkeen on täynnä sulaa päästöä synnistä: evankeliumi on synninpäästöä, kaste on synninpäästöä, Pyhä Ateria on synninpäästöä ja jokainen lohdutuslause, jokainen siunaava sana,

jokainen kristityn suusta lähtevä onnentoivotus on synninpäästää.

Oi, älköön siis keskuudessamme olko yhtään ainoata sielua joka epäuskossa hylkää tämän minun sanomani, vaan ottakaatte te kaikki se uskossa vastaan; silloin saatte myös kaikki nähdä Jumalan kunnian, teidän sydämenne täytetään todellisella ilolla, ja kun te tämän pääsiäissanoman varassa kuolate, ei teidän kuolemanne ole mikään kuolema, vaan ovi iankaikkiseen elämään ja autuuteen. Amen.